

hele Institutet er vel ordnet og vel bestyret; men den har ikke noget Pengeansvar i denne Henseende.

Udler: Det er kun et Par enkelte Punkter, hvorom jeg skal tillade mig at udtale mig, da jeg i Almindelighed finder, at den ærede Ordfører har gjort fuldstændig Rede for de Anskuelser, der have gjort sig gjældende. Det første Punkt, jeg skal udtale mig om, er det, hvorom den ærede sidste Taler (Steen) hittede sig, nemlig Nr. 23. Jeg hører til det Mindretal, der ikke har kunnet tilraade at henvise det derunder omhandlede Andragende til Finansministeren. Jeg nærer den Anskuelse, at Livsforsikringsanstalten bør bestyres paa samme Maade som den, hvorpaa en privat Anstalt bestyres, ganske vist hovedsagelig efter de strenge Regler, der ogsaa her have gjort sig gjældende, men med tilbørligt Hensyn til, at det dog meget ofte vil være i selve Selskabets Interesse, naar en stor Gentilitet gjør sig gjældende. Jeg vil finde det rigtigt, at man gjør Alle opmærksomme paa de Pligter, de have mod Selskabet for at varetage deres Interesse, og jeg vilde have fundet det rigtigt, om Selskabet havde godtgjort Vedkommende Beløbet, saaledes som jeg troer, at mange private Selskaber vilde have gjort. Men jeg finder det urigtigt, ligesom overfor en saadan Anstalt, der vel ganske sikkert drives for Statens Regning, men dog drives selvstændigt, at blande sig i Detailen, om ogsaa blot ved en Kritik over, hvad den foretager sig, og jeg finder saameget mere Anledning til at gjøre denne Anskuelse gjældende, naar jeg tager Hensyn til, hvad der er foregaaet under Finanslovens Behandling. Vi maae huske paa, at Finansministeren selv har havt et aabent Die for, at der ved denne Anstalt kunde være Noget i Forretningsmaaden, der ikke var heldigt, Noget, der ikke var tilbørligt, bevægeligt, forretningsmæssigt nok, og at han troede, at Forretningsmaaden bedst stete Fyldest, naar der sattes en enkelt administrerende Directeur i Spidsen for Anstalten, der kunde hellige sig

ganske dertil og altsaa kunde drive den ligesaa vel som en privat Mand, der kan have hele sin Opmærksomhed henvendt paa den Anstalt, han bestyrer. Men Finansudvalget foreslog, at man ikke skulde vedtage den af Finansministeren anbefalede Ordning, og at man skulde blive staaende ved den Ordning, man nu engang har. Saameget mere ubilligt og uoverensstemmende med den ved Finanslovens Behandlingtagne Beslutning er det, naar vi her kritisere, at Anstalten har holdt sig til en streng Regel, som den maastee har gjort dette af Frygt for, at den bevilgende Myndighed overhovedet vilde tage den det meget ilde op, naar den lod Humanitetshensyn have Fortrin for Retsshensynet. Jeg kan derfor ikke gaae ind paa at henvise dette Andragende til Finansministeren. — Jeg kommer dernæst til et andet Punkt, som angaaer flere Andragender og for mig er et Principspørgsmaal, et Principspørgsmaal, som det ikke er ganske behageligt at udtale sig om, efter de Anskuelser, der i denne Henseende meget ofte have gjort sig gjældende her i Thinget, og som det maastee navnlig ikke er behageligt for en Mand, der boer udenfor Sjælland, at udtale sig om, men det kunde ikke falde mig ind af den Grund at genere mig for at udtale min Anskuelse. Det er angaaende de Andragender, der vedkomme Erstatningskrav, som egentlig efter Andragerens Mening havde hørt under Erstatningscommissionen, som havde fortjent at bevilges, men ikke ere blevne bevilgede, hvorfor Andragerne have henvendt sig til os i denne Form, for at vi skulde anbefale dem til Finansministeren. Jeg vilde finde det meget urigtigt og ufornuftigt, om vi gjorde det. Jeg har hørt til dem, der med Glæde have stemt for Erstatning i Anledning af Krigen, men efterat vi have skænket denne Sag en meget grundig Behandling, kom vi til det Resultat, at der skulde nedsættes en Commission, der paa selve Pladsen skulde tage alle Andragender under Overveelse. Den vilde ikke have det i sin Magt at undgaae enkelte Ubilligheder, men det laa i Forholdenes Natur, og Lovgivningsmagten fandt,